

1. Gömbölyű formák

Bandukolt a Gellért tér felé. Követte a két gyönyörű lábat, a két gyönyörű, formás, gömbölyű vádlit. – Talán kicsit... nem, teljesen tökéletesek – gondolkozott el, és nem tudta róluk levenni a tekintetét. Az előtte haladó test mintha ugrándozott volna, olyan játékosan rakta egyik lábát a másik elé. Ruganyosan haladt, a két láb pedig formásan csillogott a napfényben. Minden: a Gellért hegy smaragd pompája, a Duna és a pesti oldal pasztellszínű házai, a bumfordi kis hajók és a csőrömpölő villamosok, szóval ez a kellemes kavalkád most csak háttéréül szolgált a mozgásnak. Nem tudta eldönteni, hogy gyorsítsa-e a lépteit, és még közelebbről vegye szemügyre a földöntúli jelenséget, vagy pedig egy drasztikus hátraarccal tépje ki magát a bűvkörből. Végül arra a meggyőződésre jutott, hogy hagyja az állandó követési távolságot, és reménykedik, hogy soha nem érkeznek meg a Gellért térre. A haja szőke volt, a vállai gömbölyűek, a léptei... azok is gömbölyűek.

Minden gömbölyű volt és ruganyos. – Gömbölyű mágnesek – gondolta. Mindenhol a városban. Egyszer csak felbukkannak egy utcasarkon, aztán az ember követi őket pocsolyákon, dudáló autókon, kutyapiszkon keresztül. És hagyja a követési távolságot. Szinte mindig. Persze ezek a gyönyörű lábak, gömbölyű formák, ruganyos léptek nem neki teremtek, nem az ő kedvéért vannak, léteznek, hanem csak úgy vannak, léteznek bele a világba. Dán turista? Elég

magas, annak ellenére, hogy gömbölyű. És felszabadultan megy. Élvezi a rakpart koradélutáni fényeit, a Gellért-hegy smaragd pompáját, a bumfordi kis hajókat. És közben mágnes. Delejez. Igen, dán nő, ez már nem is kétséges. Dán szépség. Dán láb.

„Magyarázd el egy vonalnak, hogy mi az a gömb” – olvasta a grafitit a kőkorláton. – Hát még azt, hogy magyarázzam el, hogy gömbölyű? – tette hozzá. És hogy ilyen módon gyönyörű? Érdekes lenne – fintorította idétlen vigyorba az arcát –, á, persze dehogy – legyintett, de az idétlen vigyor továbbra is ott maradt a szája sarkában, úgyhogy csak végigvitte a gondolatot, hogy érdekes lenne megismerkedni vele, ott, a Szabadság-híd zebrájánál, ahol hamarosan utoléri, mert piros a lámpa. Csak nem a Gellért szállóban lakik?

Most átmegy a zebrán, ott találkozik egy másik dán lánnyal, aztán megy tovább a szálló felé. – Hogy kerül ide ez az oszlop; én pedig miért nem megyek át a másik oldalra, hiszen még mindig formásan és ruganyosan váltakoznak a lábak, hiszen olyan szőke, meg dán is talán... – morfondírozott, és a következő oszlopnak tényleg nekiment. Hátratántorodott, aztán majdnem elgázolta egy biciklista. Közben észrevette, hogy megcsinálták a nyilvános WC-t, és ezen igencsak elcsodálkozott, mert ebben a városban általában nem működnek a nyilvános WC-k. Ez a rövid kis epizód elég volt ahhoz, hogy elveszítse a szeme elől a két gyönyörű lábat. Meg a gazdájukat a lábak minden bizonnyal ruganyos lépteikkel éppen bevezették a Gellértbe.

Gömbölyű formák mindenütt. Ezek az új díszkövek is, a használhatatlan kút kupolája, a Gellért teteje, végső soron a galambok is olyan gömbölyűek, meg az a háromgombócos fagyi, amely épp most csöppent rá a kislány ruhájára.

Hirtelen fogja magát, és átmegy a másik oldalra. Ott még süt a Nap (a gömbölyű Nap), nézi a villamossíneket az autós sávoktól elválasztó félgömböket, ahogy gömbölyű árnyékok vetnek az aszfaltra.

Ez kellemes!
Jobb, mint gondoltam.
Ezek a rózsaszín nyalábok!
Mintha mozdulatlanok lennének.
Csak a galaxisok suhannak.
Selyemfátylakként.
Mi az a selyem?
Én már tudom. Érzem is itt, az arcomon.
Mi az, hogy arc?
Átalakulok, érzem.
Látjátok, amit én?
A barlangra gondolsz?
Igen, meg arra a dologra.
Arra a...
...dologra.
Még utazunk.
Igen, de közeledünk már, érzem.

– Ó, délutáni fények, ó betonfélgömbök. Hát ilyen az élet? Hát, ti csak röhögtök? Ti betonfélgömbök? – mormolta. Aztán jöttek szembe az újságosbódék. Kiteregetett papírszárnyaikkal. És dübörögtek a hetesek, a hetes buszok, csörömpöltek a villamosok, a sárga villamosok. Mert a busz az hetes, a villamos pedig sárga. A vádli pedig gömbölyű és delejez.

A busz az hetes, a villamos meg sárga... nem értek semmit. Figyelj jobban, már mindjárt ott vagyunk.

Semmi kedvem ehhez.
Gömbölyű... Delejez...
Látod a barlangot? Látod már jól?
Igen.
Nekem nagyon ismerős. Már jártunk itt egyszer.
Csak nem sok sikerrel.
Ó, azok a rémes maskarák!
Most sikerülni fog. Gyorsan tanultok majd. Már nincs sok idő.

A dán lány most már biztos a pezsgőfürdőben van. A pezsgőfürdő kilazítja a fáradt lábakat, huncut buborékjai a legtitkosabb helyeken csiklandoznak, mégsem kell senkinek elpirulnia. A medencék zúgása elnyomja a város forgalmának a zúgását, vagyis inkább bekebelezi azt, tovább erősítve saját andalító zúgását. Az égnek nincs színe, mert a Nap a szembe süt, és nem engedi be a színeket. Csak a medencének van kék színe. Kék színe és kék zúgása, mindent kizárva, ami nem a Gellért fürdő. És ennek az öreg csábítónak még olyan erkölcstelen eszközei is vannak, mint a pajzán buborékok.

A dán lány is ott van most... Még meg sem szárad, újra és újra a vízbe csusszan. A kívülről besodort buborékok összekeverednek a medence aljáról felfelé iramodó társaikkal, és vad forrásuk mögött épphogy csak észrevenni a jól ismert, gömbölyű vádlikat...

Belépett az iskola épületébe. Sehol senki. A portás bácsi nagyon komolyan veszi a feladatát, pontosan felírja a nevét, pontosan felveszi a telefont, pontosan felszól az emeletre. Pontosan int, hogy merre menjen (csak egy irány lehetséges), aztán pontosan magára illeszti a portásfülke ajtaját, és innentől nem is érdekes többé. Várni kell az

igazgatónőre, várni még az asszisztensére is.

Az első tíz perc után úgy érzi: végig kell néznie a tablókat. A harmadiknál rájön, hogy egyáltalán nem érdeklik a tablók.

Itt fog ő zongorát tanítani?

Elég volt a tablókból, amúgy is egy ablak következik a falon. Kikönyököl. Focipálya betonból, most csendes. Ismerős. A vörös téglafal. Meg az ablakok. Újra kinyílik a tanári ajtaja, kijön egy magyartanárnő, vagy matektanárnő, most egyelőre még csak tanárnő.

Hol a pokolban vagyunk?

Valami zárt térben.

Ezt a fogalmat nem ismerem.

Nem tanultál semmit az úton? Ezek itt mind zárt terekben élnek.

Vesztem el a...

Képességeidet...

Igen.

Hol vagyunk? Védtelenül, csak úgy.

Védtelenül.

Félni semmi okunk, itt csak humanoidok laknak. Már jártunk erre, akkor az utazók...

Meghiúsították a tervet...

Másfelé mentünk, más időben...

Most újra itt vagyunk...

Mi változott itt?

Nem sok minden.

Újra elindul megszokott körútjára. Tablók, iskolaudvar, székek, hangok a tanáriból. Már-már beleszédül a körökbe, amikor hirtelen egy fénycsóvára lesz figyelmes. A sarokból jön. Hogyhogy eddig nem vette észre? Egy osztályterem. Mégis inkább kórteremnek látszik. Közelebb oson, mint egy macska, mint a macskája, aki észrevesz valami újdonságot,

és nem engedi meg magának, hogy csak olyan hamar megvizsgálja, mert tudja: a környezete ingerszegény, ezért minden apró változást meg kell becsülnie.

Valaki, valaki közeledik!!!

Lát minket?

Fejezzétek be az üvöltözést, mindjárt észrevesz.

Akkor álcázzuk magunkat!

De minek?

Itt ezek a formák. Humanoidok másai.

A fény egyre nagyobb területen folyik szét, a távoli ablakokban függönyök lebbennek. Kórházi ágyak bontakoznak ki a lágy délutáni fényben. A falon egyre kisebbedő betűk és számok, az ágyon lábaival felfelé egy szék meredezik. A szék alatt. Uramisten! A szék alatt egy ember fekszik. A paplan alól kilógnak fekete hajtincsei, és fehér lába. Ott pihen az ablak alatt, mint egy beteg. A hasán egy székkal. Megfagy körülötte a levegő. Mozdulatlanul lebben a függöny, és mintha ezzel a lebbenéssel ő is tisztábban látna a szobában. A feje hihetetlen sebességgel balra fordul: négy meztelen csecsemő ül egymással szemben egy rácsos ágyon, az egyik kaján vigyorral éppen rá bámul.

Lenéz: a lábainál félig felöltözött férfi hever, a fején sapka. A sarokból, a szekrény mellől szempár villan: egy meztelen nő mered maga elé a levegőbe, előre kinyújtott kezének utolsó ujjpercei éppen beleérnek a fénycsóvába. A bőre valószínűtlenül rózsaszín. Újra lebben a függöny, valami egészen furcsa, élő szél gomolyog az arcába; ösztönösen hátralép, az ajtó – engedve a huzat nyomásának – megmozdul.

Ugyan csak egy tizedmásodperc telik el, mégis világosan látja, amint a nő a szoba közepére szökken, a férfi felkel a

földről, sapkájához nyúl, az ágyon fekvő alak pedig süvítő kiáltással ledobja magáról a széket. A csecsemők a kiságyban ugrálni kezdenek, és göcögnek, gurguláznak. Aztán hatalmas durranás: az ajtó becsapódott.

– Legyen szíves, az igazgatónő várja! – hallja a háta mögül.

– Tudja, ez valaha

egészségügyi szakközép volt! – mondja nevetve az asszisztens, illetve iskolatitkár, és kinyitja az ajtót, hogy megmutassa neki a különböző méretű műanyagbábukat. – Nahát, hogy kerül ide ez a nő, a terem közepére? Persze, a gyerekek. Mindig szórakoznak velük. Na, mindjárt bezárom. Jöjjön utánam, legyen szíves!

Majdnem elárultuk magunkat!

Igen, az ott észrevett!

Arakan! Nekem van testem!

Nekem is!

És nekem is.

Ekazon, Egira, Egilop és Egida! A négy ősi fény. Humanoid csecsemők testében!

Hi-hi. Ez tényleg bohókás!

Zakapusz! Te sikeredtél a leghetlenebbre! Azzal a barna...sapkával.

És te? Nézz csak magadra, Szerpenta! Hol vannak a csápjaid? És milyen vörös a bőrod, hi-hi-hi!

Ez nem lehet!!!

Hol a szél, nem tudok... nem megy a... süvítés.

Kicsiny humanoidok lettünk! Csecsemők! Ez elviselhetetlen!

Hol vannak a csápjaim?

És hol a süvitésem?

Minden elveszett?

Nem. Azért nem. Ugyanúgy közlekedünk, mint ők, nem

vesznek észre minket. Ez az egy is csak azért látott meg, mert épp most érkezünk.

Arakan, mondd meg, mit tegyünk!

Először is körbenézünk itt egy kicsit. Senki nem lát minket. Ebből a formából azonban csak egyszer léphetünk ki. A régi erőnknek csak töredéke jött velünk. De megmaradt az összes telepatikus képességünk. Úgy manipuláljuk őket, ahogy csak akarjuk.

Manipuláljuk, hi-hi!

Ezek itt napokra és éjszakákra osztották az időt. Meg kell találnunk a... dolgot. És nincs sok időnk. A mozgásunk gyors maradt. Ha azt mondom: ma, arra gondolok, több száz helyszín, több száz ezer humanoid.

Mire várunk még?

Indulás.

– Dán szőkeség – morfondírozott, és beverte a fejét a gerendába. – Mindig ez van? – tette hozzá magában szitkozódva. – Amikor erre a dán szőkeségre gondolok, mindig nekimegyek valaminek, legyen az villanyoszlop vagy mestergerenda. Mestergerenda van egyáltalán a padláson? Persze miért is ne lenne. Mindenhol van mestergerenda. Ez a padlás az első pillanattól kezdve rossz érzéssel töltötte el. Meleg volt rettenetesen, és poros. Nem szívesen vitte fel ide a cuccait, de a legfelső emeleti szűk odújában alig fért el. Ez itt egy másik világ – macskákkal, galambokkal, esetleg egérkékkal, meg törött cserepekkel. Az utolsó réteg a ház és az ég között. A ház és az eső, a ház és a hó, vagy a ház és a napsugarak között, ahol a fénypázmák ezernyi sávot rajzolnak a poros és meleg levegőbe, ahogy a cserepek közti réseken utat találnak maguknak.

A Föld kigördül a Nap alól, a pázmák lassan változtatják a helyüket. Rákúsznak a régi, ott felejtett tárgyra. Egy földgömbre, egy felfelé fordított biciklire, inogó lábú

padokra, egy tükrös szekrénykére, amelyik úgy nyílik ki, mint egy hármás oltár. És amikor a fénynyaláb útjába kerül, kisebb teret világít meg maga előtt. Három ovális foltot. Ezt nézte most is, elbűvölten. Apró porszemek milliárdjai kavargtak a fényben. Lágyszellő motozott fönt, valahol a mestergerenda körül. Ma már másodszorra érzi ezt. És ekkor eszébe jutott az osztályterem.

Megborzongott. A háromszárnyú vitrin tükrében ugyanazokat az alakokat fedezte fel: egy fekete hajú férfit, meg egy fehérszemű nőt, illetve apró csecsemőket, akikhez éppen egy barna sapkás férfi hajol le. Mintha a tükör áttetsző volna, és a másik oldalán, sokkal messzebb, a padlás sarkában mozognának ezek az alakok. De közben vakította is a fény. Felkapta azt a néhány kottát, amiért jött, és az elszórt bútorok között kibotorkált a padlásról. Becsukta maga mögött a sötétzöld vasajtót, elé rakta a téglát, hogy ne csapkodja a huzat. Már másodszor ez a furcsa látomás. Odatette a súlyos tárgyat és egyben meg is nyugodott. Kizárta magát onnan.

A dán lány szőke fürtjei átáztak ugyan, de ettől még nem lettek kevésbé szőkék, sőt, nagyon is szőkék maradtak, talán még szőkébbek is – gondolta már a szobájában. Az árnyas udvaron, ahol az ágak ott fönny úgy keringenek a feje körül, amint a gondolatok odabent; ezen az árnyas udvaron egy öregúr éppen a medence falához ér, és prüsszkölve fújja ki a levegőt a párkányába kapaszkodva. Aztán újra bedugja a vízbe úszósapkás fejét, és mint valami nagyon lassú vízi állat, kiúszik a látómezőből.

Bent, a kupolán lassan összegyűlnek a vízcseppek egy még nagyobb vízcseppé, és ez az átlátszó bugyor lassan, elegánsan elszakad a kötől, lassan, elegánsan zuhan lefelé, miközben megpördül a levegőben. Megpördül, becsapódik a

vízbe, eloszlik, mint vízcsepp megszűnik létezni, vízcsepp-mivoltjáról csak néhány körbe-körbe terjedő, finom hullám tudósít még néhány másodpercig.

Visszhangos a terem is, mert olyan az akusztikája, hogy ez az egy csepp is visszhangot kelt, hosszasan. Hát még a szavak, a beszélgetések, az állandó vízcsobogás! Ez a monoton, emberi szavakból és lágy hullámok zajából összeálló halmaz: egy másik dimenzió.

– Nem kellene lassan tennünk valamit? – kérdezte Ekazon, az egyik csecsemő. A másik három gügyögve játszott, nem is figyelt arra, amit apró társuk mondott. A fekete, borzas hajú figura a sarokban ült, maga elé bámult. Egészen máshol járt az esze.

– Gyermeki, akarom mondani kisgyermeki szíved, meglehetősen érzékeny az emberi dolgok iránt, drága Ekazon, de ne feledd, küldetésünknek egészen más célja van – a barna sapkás férfi grimaszolt egyet, aztán kioktató hangsúllyal így folytatta: – Mi csak megfigyeltünk egy jellegzetes viselkedést, amit érdeklődve hozzácsaptunk az eddig tanulmányozott emberi vonásokhoz.

– Egy jellegzetes viselkedést? – vágott közbe mély hangon egy vörösés bőrű nő. – Másról sem hallok, csak ismeretlen humanoid érzésekről, meg fürdőkben lecsöppenő vízcseppekről.

– De hát, nem láttátok? Nem láttátok, hogy felismert minket? Több száz helyszín, több százezer ember közül egyedül ő látott meg minket! Őt nem lehetett manipulálni! – Ekazon már toporzékolt. – Elég volt! Miért játssza itt el mindenki, hogy hülye, szaros kis pelenkás vagyok, amikor...

– Azért, mert az is vagy, Ekazon – Szerpenta ekkor széttárta eddig összekulcsolt, hosszú kezeit, lassan felemelte a fejét, átható tekintetével Ekazonra nézett: – Miattad tértünk

vissza hozzá. Te irányítottad az egészet! Tekintete égetni kezdett, amikor hozzátette: – Zakapusznak igaza van. Te csak egy lágy szívű csecsemő vagy, semmi több!

– Ne dumálg nekem, rákbőrű! Nem félek a szemeidtől, hiába mereszted úgy rám őket!

– Nem is értem, miért állunk szóba pólyásbabákkal – fordult most a vörös nő a barna sapkáshoz.

– Ez nem igaz, ezt kikérem magamnak, ti is tudjátok, hogy testvéreimmel együtt időtlenek vagyunk. A négy ősi fény! Egida, Egira, Egilop! Szóaljatok már meg ti is!

– Glluunnny, nyrrrr, pbbbb... – a kiságy másik három sarkából csak nyögdecselek hallatszottak. A három iker a nyálát csorgatta, amennyire tőlük kitellett, vicsorogtak, nevettek, és gonosz tekintettel néztek bátyjukra.

– Igen?! Szóval ti is ellenem fordultatok? – hörgött Ekazon.

– Most kinyuvasztalak benneteket, nyomorult kis pondrók! Mindjárt meglátjátok, mennyire van nekem lágy szívem!! – Azzal négykézláb átcsúszott Egidához, és hatalmas, ovális fejével a hasának rontott. Apró kezei megállíthatatlanul csapkodtak a csecsemőtestre.

Egira és Egilop testvérük védelmére sietett, és hamarosan kibogozhatatlan halmazt alkottak. Zakapusz eközben barna sapkáját dobálta a levegőbe, és közben rikoltzott, míg a vörösbőrű nő lemondóan legyintett feléjük. A zaj végül annyira elviselhetetlen lett, hogy még a fekete hajú férfi is kizökkent merengéséből.

– Csend, ikrek! – dörrent rájuk. Hangja olyan volt, mint amikor a sivatagban felkel a vihar. Hol mély, hol magas, süvítő és tomboló. Az ikrek most megint rendezetten ültek a kiságy négy sarkában, csak Ekazon arcán látszottak a duzzogás jegyei.

– Úgy tűnik, tökéletes humanoidokká váltatok. Úgy